

Arrest

nr. 153 426 van 28 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 19 mei 2015 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt samen met zijn ouders, broers en zus aan in België op 26 juni 2006. Het hele gezin wordt in het bezit gesteld van een diplomatieke identiteitskaart. De diplomatieke missie van de vader loopt af op 10 juli 2012, waarna de ouders van verzoeker terugkeerden naar Congo-Brazzaville.

1.2. Op 4 oktober 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de

Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 19 mei 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 04.10.2012 bij de burgemeester van Anderlecht, door Z.B.A. (...) onderdaan van Congo (Rep.),
(...)*

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, dat betrokkene deze identiteitskaart heeft verkregen als zoon van de “ministre-conseiller” van de ambassade van de Republiek Congo te Brussel, dat de laatste door dienst Protocol afgegeven bijzondere identiteitskaart door betrokkene werd teruggeven aan de dienst Protocol op 10.07.2012.

Overwegende dat betrokkene op 04.10.2012 bij de gemeentelijke diensten te Anderlecht een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen.

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag staaft met de volgende elementen: dat betrokkene in België verblijft sinds juli 2006 als houder van een bijzondere identiteitskaart; dat nu de ouders van betrokkene zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst betrokkene in België zou willen blijven om hier zijn studies te kunnen voltooien.

Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van de verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen.

Immers, het verblijf van een derdelander die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van laatstgenoemde identiteitskaart. Bovendien kan een langdurig verblijf in België op

basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sinds 10.07.2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft.

Overwegende dat het feit dat betrokkene de door hem aangevatte studies zou wensen af te werken in België evenmin kan worden in aanmerking genomen als element om de afgifte van een verblijfstitel te rechtvaardigen.

Immers, ter staving van de aanvraag legde betrokkene enkel een rapport van het schooljaar 2011-2012 alsook een bewijs van inschrijving in een 2de leerjaar secundair onderwijs dd. 26.04.2013 in de onderwijsinstelling Ecole-Bracops-Lampert Avenue Bertaux 45 1070 Brussel. Het voorgelegde studieattest valt niet onder de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980, aangezien het betrekking heeft op middelbaar onderwijs dat niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in zijn land van herkomst of in aangrenzende landen en niet de aanwezigheid aantoont van een familielid (minimum in de derde graad) dat tot verblijf in België is gemachtigd.

Gelet op de bovenstaande elementen, wordt de door betrokkene ingediende aanvraag verworpen en dient betrokkene het land te verlaten als gevolg van het bevel om betrokkene terug te brengen dat aan diens voogd dient te worden betekend.”

1.4. Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 19 mei 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Délivré en application de l'article 118 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour,

l'établissement et l'éloignement des étrangers.

En exécution de la décision du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement

des étrangers dans ses compétences ou de son délégué,

il est enjoint à madame/monsieur Z.B.A.

(...)

de nationalité Congolaise,

demeurant à Anderlecht,

de reconduire, dans les trente jours au lieu d'où il venait

le nommé Z.B.A.

(...)

de nationalité Congo (Rép, dém.)»

demeurant à (...).

MOTIF DE LA DECISION:

Pas de droit de séjour dans le pays.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij.

3. Over de samenhang

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

3.2. Niettegenstaande het feit dat de twee bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van het bevel tot terugbrenging, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De beoordeling van de humanitaire verblijfsaanvraag blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. De samenhang wordt verder bevestigd door het feit dat de twee bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde dag en op dezelfde dag aan verzoekende partij werden betekend.

Verwerende partij betwist deze samenhang en werpt een exceptie dienaangaande op. Zij stelt daarbij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging werd verworpen enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus.

De Raad merkt op dat de ingediende verblijfsaanvraag in eerste instantie ontvankelijk werd verklaard en in tweede instantie ongegrond. Dat de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, houdt in dat de gemachtigde aanvaardt dat voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, met name dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond die het indienen van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken. Niettemin werd ook een bevel tot terugbrenging uitgevaardigd waartegen de verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Ongeacht of onderhavige vordering al dan niet tot een nietigverklaring leidt van de eerste bestreden beslissing, kan het gegeven dat de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard wél een invloed hebben op de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden bevel tot terugbrenging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. In een tweede punt van het eerste middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikelen 1 tot en met 4 van de wet 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Tweede punt

Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat een langdurig verblijf in België ogv een bijzondere identiteitskaart niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van verregaande integratie; dat zij hierbij geen enkele nadere toelichting verstrekt, laat staan verwijst naar de individuele situatie van verzoeker; dat de bestreden beslissing bovendien laat uitschijnen dat verzoeker dus niet is geïntegreerd.

Terwijl deze stelling dient betwist te worden, temeer daar de precieze basis van het langdurig wettelijk verblijf, hetzij een bijzondere identiteitskaart, weinig belang heeft, doch dat het zéér zeker pertinent is bij de beoordeling van de integratie te weten dat verzoeker een langdurig wettelijk verblijf heeft gehad, hetzij gedurende zes jaar ; dat hierbij niet uit het oog mag verloren worden,- hetgeen door de beslissing trouwens niet specifiek wordt benadrukt, laat staan in overweging genomen-, dat betrokkene zeven was bij het begin van dat verblijf en méér dan 13 bij het einde van dat wettig verblijf.

Terwijl in het verleden is gebleken dat een langdurig verblijf en voorzeker een langdurig wettig verblijf minstens een vaststaand vermoeden deed ontstaan van verregaande integratie, waarbij dan geen bijzondere voorwaarden meer dienden te worden ingeroepen.

Terwijl ook in casu de regularisatie aanvraag ontvankelijk werd verklaard doch ongegrond, waarbij dus wordt geoordeeld dat verzoeker klaarblijkelijk niet voldoende geïntegreerd zou zijn.

Terwijl echter voor die stelling geen enkel objectief gegeven wordt aangevoerd; terwijl anderzijds integendeel de lange duur van een wettig verblijf , temeer daar het om een kind/jongere gaat manifest en noodzakelijkerwijze heeft moeten leiden tot zijn verregaande integratie in onze maatschappij, en meer nog het ontbreken van een daadwerkelijke band met zijn herkomstland.

Terwijl het uiteraard essentieel is om een onderscheid te maken tussen een wettig verblijf, waarbij verwerende partij zelf toeliet aan verzoeker om hier te blijven en een toestand waarbij verzoeker in weerwil van een bevel en/of zonder toestemming in het land verbleef en hieruit thans rechten zou willen putten op grond van zijn integratie;

Terwijl het immers eigen is aan de regularisatie om humanitaire redenen dat het niet meer redelijk kan verantwoord worden om mensen/jongeren terug te sturen naar hun land nadat men ze zo lang wettig in het land liet verblijven omdat een terugkeer bijzonder lastig zal zijn.

Terwijl uit de motivering van de beslissing op geen enkel moment kan worden afgeleid waarom in casu het langdurig wettig verblijf van de jongere geen bewijs zou zijn van verregaande integratie, hetzij waarom er iets zou schorren aan de integratie van verzoeker.

Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de administratie op een onzorgvuldige wijze en zonder onderzoek van alle pertinente individuele gegevens van het dossier tot haar besluit is gekomen.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel ook vereist dat men alle en de correcte feitelijke gegevens van de zaak betreft in de beoordeling.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de bestreden beslissing zich baseert op de volledige en correcte feiten en op een redelijke manier daaruit besluiten trekt;

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

4.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze ruime appreciatiemarge impliceert dat ook een meer nauwgezette motiveringsplicht is geboden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

4.4. In de in punt 1.2. vermelde verblijfsaanvraag werd omtrent de grond gearchuteerd dat er sprake is van integratie, duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen. Daarbij werd vermeld dat verzoekende partij in België verblijft sinds 2006 in het kader van de diplomatieke missie van de ouders van verzoekende partij. Deze missie is beëindigd. Verzoekende partij gaf in de verblijfsaanvraag aan in België te willen blijven omwille van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen alsook met oog op voltooiing van studies. Er werd gewezen op een vastberaden wil om te integreren, op het gegeven dat verzoekende partij zich reeds op intensieve wijze heeft gemengd onder de Belgische bevolking, op het gegeven dat verzoekende partij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat verzoekende partij gedreven is om haar studies af te maken om aldus van waarde te zijn op de arbeidsmarkt, dat verzoekende partij op zeer intense wijze zal overgaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Verzoekende partij voegde bij de verblijfsaanvraag een kopie van haar paspoort, een verklaring van teruggave van de diplomatieke identiteitskaart ('attestation de restitution de la carte d'identité diplomatique'), een schoolrapport voor het jaar 2011-2012, alsook een inschrijving voor het schooljaar 2012-2013.

4.5. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van de verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen.

Immers, het verblijf van een derdelander die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van laatstgenoemde identiteitskaart. Bovendien kan een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sinds 10.07.2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft.”

4.6. De Raad dient samen met de verzoekende partij vast te stellen dat uit de motivering van deze bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom het langdurig wettelijk verblijf van verzoekende partij niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van verregaande integratie.

4.6.1. Vooreerst haalt gemachtigde aan dat het verblijf van een vreemdeling die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart beperkt is tot de geldigheid van die identiteitskaart en dat verzoekende partij sinds 10 juli 2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft, maar in deze benadrukt de Raad dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet per definitie betrekking heeft op vreemdelingen die op onregelmatige en preciaire wijze verblijven.

4.6.2. Verder stelt de gemachtigde dat bovendien *“een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking [kan] worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België.”*, met name omdat een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn

verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd.

Zoals verzoekende partij terecht opmerkt, is er *in casu* sprake van een langdurig verblijf, nl. zes jaren. Hoewel de gemachtigde de nadruk legt op de beperkte verblijfstitel, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat wordt betwist dat er sprake is van een langdurig verblijf van zes jaren. Noch wordt betwist dat verzoekende partij reeds een heel schooltraject in België heeft afgelegd.

In haar nota houdt verwerende partij voor dat voormelde motivering niet kennelijk onredelijk is, maar verzoekende partij kan bijgetreden worden waar deze terecht opmerkt dat de precieze basis van een langdurig verblijf van weinig belang is voor de beoordeling van de integratie.

Een langdurig verblijf en een langdurig schooltraject in België wijzen op zich al op verregaande integratie. Dat het langdurig verblijf *in casu* is gebaseerd op een beperkte verblijfstitel, doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf en een schooltraject van zes jaren tot stand komt. Voorts merkt de Raad op dat de verblijfsaanvraag betrekking heeft op een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat de gemachtigde ertoe gehouden was om deze aanvraag te beoordelen rekening houdend met het hoger belang van het kind.

Door het langdurig verblijf van de minderjarige verzoekende partij niet te betwisten maar te oordelen dat dit element niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van een verregaande integratie enkel omdat het langdurig verblijf is gestoeld op een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen die beperkt is tot de duur van missie, gaat de verwerende partij tevens voorbij aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet dat immers geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

4.6.3. De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, *quod non in casu*. Een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt des te meer wanneer de verblijfsaanvraag betrekking heeft op een niet-begeleide minderjarige daar ook het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen en de beste oplossing voor het betrokken kind moet worden gezocht.

De vermelde motivering laat echter, gelet op wat hierboven wordt besproken, niet toe te begrijpen waarom een langdurig wettelijk verblijf niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van verregaande integratie.

Verwerende partij voert tenslotte nog aan dat uit de verblijfsaanvraag geen elementen van integratie blijken, enkel de wil om te integreren. Dit betreft een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een motivering te voorzien, worden het gebrek in afdoende motivering door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Voorts stelt de Raad vast dat in de verblijfsaanvraag ook werd verwezen naar het gegeven dat verzoekende partij zich reeds op intensieve wijze heeft gemengd onder de Belgische bevolking, op het gegeven dat verzoekende partij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat verzoekende partij gedreven is om haar studies af te maken om aldus van waarde te zijn op de arbeidsmarkt en dat verzoekende partij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven. Er werd in de verblijfsaanvraag dus melding gemaakt van reeds verworven elementen van integratie, enerzijds, en de wil tot verder integreren, anderzijds.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Aangezien het bestaan van buitengewone omstandigheden niet wordt betwist, leidt de gegrondheid van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in zoverre hierin de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, worden zij niet besproken.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing

4.7. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij in haar tweede middel een schending aanhaalt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is erop gericht te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde omstandigheden, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Dit artikel weerspiegelt in die zin hogere rechtsnormen zoals deze bijvoorbeeld voortvloeien uit artikel 8 EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt dan ook een individueel onderzoek noodzakelijk.

Daargelaten de vraag of dit individueel onderzoek een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. De mogelijkheid tot controle lijkt dan ook te vereisen dat de wijze waarop de gemachtigde rekening heeft gehouden met de welbepaalde omstandigheden in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, minstens tot uiting komt in het administratief dossier.

In casu stelt de Raad vast dat noch uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tot terugbrenging rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, hoewel de verzoekende partij *in casu* een minderjarige niet-begeleide vreemdeling is die reeds langdurig in België verbijft en alhier een schooltraject heeft afgelegd. Voorts merkt de Raad op dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard wat inhoudt dat buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die het indienen van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk of onmogelijk maken. In dit kader wijst de Raad op de verplichtingen die voortvloeien voor de gemachtigde uit artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de duurzame oplossing bestaat uit de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Uit de bespreking van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag ongegrond heeft verklaard zonder afdoende te motiveren omtrent het langdurig verblijf als bewijs van verregaande integratie.

In het licht van deze elementen stelt de Raad vast dat de gemachtigde heeft verzaakt aan zijn plicht om de beste oplossing te zoeken in het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Verwerende partij voert hieromtrent geen verweer in haar nota.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het tweede middel die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, worden zij niet besproken.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES